

„Ő jön el, hogy szabadulást hozzon nektek.” (Iz 35,4)

Az ige jelen időben van: jön. A jelenről állítjuk ezt. Nem kell holnapig várnunk, vagy az idők végezetéig, vagy a másik életig. Isten most rögtön cselekszik, a szeretet nem ismeri a halogatást vagy a késlekedést. Izajás próféta a néphez intézte szavait, akik aggódva várták, hogy vége legyen a száműzetésnek és visszatérhessenek hazájukba. A karácsonyi várakozás napjaiban nem feledkezhetünk meg arról, hogy Mária is hasonló ígéretet kapott a szabadulásra: „Az Úr van teveled” (Lk 1,28); így adta hírül neki az angyal a Megváltó születését.

Eljövetele nem szokványos esemény, hanem meghatározó és fontos közbelépés: azért jön, hogy megváltson bennünket! Mitől is? Lehet, hogy súlyos veszélyben vagyunk? Igen. Néha tudatában vagyunk ennek, néha viszont észre sem vesszük. Közbelép, mert látja az önzést, a közömbösséget a szenvedők és szükségben élők iránt, a gyűlöletet és a szakadást. Beteg az emberiség szíve. Ő pedig megkönyörül teremtményein, és nem akarja, hogy elveszenek.

Felénk nyújtja a kezét, mint amikor egy fuldoklót kimentünk a vízből. Mostanában ez a kép sajnos nap mint nap a szemünk elé tárul, mert látjuk a menekülteket, akik a tengeren érkeznek, és azt is, milyen elszántan ragadják meg a mentőmellényt vagy a kinyújtott kezét. Mi is minden pillanatban megragadhatjuk Isten felénk nyújtott karját, és bizalommal követhetjük őt. Nemcsak meggyógyít az önmagunkba fordulástól, a bezárkózástól, hanem arra is képessé tesz, hogy segítsünk annak, aki segítséget szenved, szomorú, vagy az élet megpróbáltatásait viseli.

„Természetesen nem a történelmi Jézus, vagy Jézus, mint a Misztikus Test Feje oldja meg a problémákat – írja Chiara Lubich. – Ezt a mi-Jézus teszi, az én-Jézus, a te-Jézus... Amikor az Ő kegyelme él az emberben, az adott emberben lévő Jézus fog hidat verni, utat építeni... [...] Másik Krisztusként, az Ő misztikus testének tagjaként adja minden ember sajátos hozzájárulását a legkülönbébb területeken: a tudomány, a művészet, a politika, a kommunikáció területén, és így tovább.” Így az ember Krisztussal társteremtő és társmegváltó lesz. „A megtestesülés folytatódik, a teljes megtestesülés, mely Krisztus misztikus testének minden egyes Jézusára vonatkozik.” [\[1\]](#)

Így történt Robertóval, aki fogvatartott volt, és megtalálta azt, aki „megszabadítja” őt, és maga is „szabadítóvá” vált. Történetét elmesélte a pápának 2016. április 24-én, a Máriapolin [\[2\]](#)

Rómában, a Villa Borghese parkban.

„A hosszú börtönbüntetés után úgy gondoltam, új életet kezdek, de amint tudjuk, még ha az ember letölti is a büntetést, az emberek szemében soha nem lesz igazán jó. A munkakeresés során minden ajtó bezárult előttem. Koldulnom kellett, és hét hónapig hajléktalan voltam. Akkor találkoztam Alfonsóval, aki egy szervezetet alapított, melynek segítségével támogatja a rabok családjait. »Ha újra akarsz kezdeni, gyere velem« – mondta. Már egy éve segítek neki a bevásárolt áruból csomagokat készíteni a bebörtönzöttek családjainak, akiket látogatunk. Számomra ez kegyelem, mert a saját helyzetemet ismerem föl bennük. Látom, micsoda méltósággal élnek ezek az egyedülálló asszonyok a kisgyerekeikkel, kétségbeejtő helyzetekben, és arra várnak, hogy valakitől egy kis vigaszt, egy kis szeretetet kapjanak. Ajándékozni kezdtem magamat, és újra rátaláltam saját emberi méltóságomra, értelmet nyert az életem. Még egy plusz erőt is kaptam, mert Isten él a szívemben, érzem, hogy szeretnek...”

Fabio Ciardi

[1] Chiara Lubich, *Az elhagyott Jézus*, Válaszunk korunk kollektív és kulturális éjszakájára c. írása, melyet egyik első társnője, Valeria Ronchetti olvasott fel Budapesten, 2006. 09. 16-án, Új Város, 2016, 93. old.

[2] Máriapoli = Mária városa. A Fokoláre Mozgalom találkozója, ahol különböző korú és származású emberek töltenek együtt néhány napot az evangéliumi testvériség jegyében.

forrás: fokolare.hu